

Автомобіль на курячих лапках

Тетяна Майданович

Був собі автомобіль. Вісім років їздив по далеких магістралях та близьких вулицях. Як усі автомобілі, мав швидкі колеса, яскраві фари і сильний двигун. Але сталася біда — він потрапив у аварію, поламалися колеса, перекосився кузов. Господар спершу спробував перемонтувати його, а потім відмовився: та, каже, куплю собі нового, без мороки, а цей уже від'їздив своє. Так і залишив його стояти на високих дерев'яних підпірках у кутку двора.

От прийшли до автомобіля два хлопчики — Сашко і Юрко. Спробували, чи міцно стоять підпірки-палиці, і кажуть:

— Це буде наш автомобіль на курячих лапках. Ми будемо на ньому їздити. Двигун вмикається! Др! Дррр-уу. Кермо праворуч! Ліворуч! Газ!

— Стоп, стоп! Гальмуй, бо попереду на дорозі яма.

— Ж-ж-ж... А тут давай зупинимося. Ми приїхали в парк і вип'ємо води із сиропом.

— Тепер знову вмикай. Поїдемо через гору. Ану, тисни на газ, тисни!

— Др-рр, др-ррр....

Ось так гралися хлопчики: і гули, як справжній двигун, і зупинялися перед вигаданими світлофорами.

ПРИГОДА ПЕРША

Неподалік на лавочці сидів дорослий хлопець, палив цигарку. Дивився він, слухав, а тоді підійшов і каже:

— Теж знайшли машину! Ви що, не бачите, що вона не може їхати? Це ж мотлох, таратайка заваляща. Ану, киш звідси!

Він прогнав Сашка і Юрка та й уклався спати на задньому сидінні. Вже пізній вечір, а він і вухом не веде. Автомобіль заворушився... Думає собі: "Бач, розлігся. Який нечема. Накричав на хлоп'ят, мене назвав завалящим. Що я, здохлий пацюк, чи що? Ось покажу йому, на що я здатний!"

Заскреготів автомобіль тягами, потупкав на місці дерев'яними лапками та й рушив геть з двору. Він був досвідчений, добре пам'ятав правила руху. Отож пробирався завулками та обхідними доріжками, ще й ховався по затінках. То потихеньку, то швидше перебираючи лапками, він вибрався за місто, на знайому кільцеву дорогу. Підбіг до найпершої глибокої канави, в якій виднілося сміття, відчинив дверцята, перехилився набік та й витрусив хлопця вниз. А сам відбіг і причаївся.

— Ох-ох,— почулося з темряви. Виліз пасажир-невдаха на дорогу, лається та потирає боки.— Де це я?.. Як я тут опинився? Засигналив автомобіль:

— Пі-пі! Це я тебе сюди вивіз. Бач, а казав, що я ні на що не здатний. Ось тепер знатимеш.

— Хм...— став придивлятися хлопець.— Та в тебе ж коліс нема. Невже ти своїм ходом ішов?

— А це вже як бажаю — так і їду. Ну прощай! Добирайся назад пішки. Та щоб не задавався більше...

— Е-е, стривай! Іди-но ближче. Ти мене ще повезеш, я тебе примушу,— знаю, як машиною управляти! — гукнув хлопець навздогін автомобільчику. А той у кущі — шурх, шурх! Хлопець метнувся за ним. Автомобіль став кружляти, повертати сюди-туди. Скреготіли його перекошені дверцята і розбитий кузов, ляпотіли то по асфальту, то по траві дерев'яні лапки.

Хлопець стрибав, хапався за фари, а тоді підібрав на обочині мотузок та й зачепив автомобіля, зупинив. Коли забрався всередину — мотузок відпустив. Узявся за кермо, натискує на газ, на зчеплення — автомобіль стоїть, як стояв. Тьху ти, бісова личина! Він хотів уже з нього вибратися, як автомобільчик підстрибнув і подався вперед. Тримається хлопець за кермо, повертає його то ліворуч, то праворуч; то на гальма тисне обома ногами, то задню швидкість вмикає — але машина несеться зовсім не туди, куди її направляють. Зупинитися і не думає! Дерев'яні лапки біжать, куди самі хочуть, не слухають керма.

— Ой, відпусти мене! Ой, пропаду! — заволав хлопець. В очах у нього все закружляло і потемніло.

Аж тоді автомобіль відкрив хлопцеві дверцята, піпикнув йому услід, а сам подався до лісу.

ПРИГОДА ДРУГА

Зупинився автомобіль у невеликому яру під широким калиновим кущем. Пробув там цілий тиждень. Коли бачив людей, то ховався під густими, опущеними над струмком вербовими гілками. А як було у лісі тихо, то гуляв по галявині, катав на просіках їжачків, зайців, білочок... І все було б добре, та от стали ще дужче іржавіти його дверцята і кузов — адже він ночував близьенько біля води.

— Мисливці прочищають свої рушніці мастилом. Ти теж залізний, мов рушниця, тебе, певно, треба залити машинним маслом, бо дуже ти скрипиш,— сказали зайці.

— А тоді ще й пофарбувати не завадило б! — підхопили лисенята.

— Пошукав би ти господаря,— порадили їжаки.

— Були в мене господарі, такі славні хлопчики — Сашко і Юрко. Вони мене і чистили, і гралися зі мною. Тільки я вже не вернуся в їхній двір. Там з мене сміються... Я тут кого-небудь знайду.

От як знову почув автомобіль галас та шум, то не став ховатися, а виїхав на видне місце і спинився.

Якраз у ліс прийшов цілий гурт дівчаток. Збирали вони ягоди, гриби, квіти, трави — хто на що натрапить.

— Ей, мерщій сюди! Гляньте, яка чудасія! — загукала білява дівчинка.

Поприбігали усі до автомобіля, повідчиняли дверцята, швидко вмощуються на сидіннях. Дівчаток було аж вісім, а місць, як відомо, в легковій автомашині всього п'ять. Штовхаються подружки, тіснять одна одну. Кожна за кермом бажає посидіти, покрутити його, як справжній шофер. І все це вони робили з перегуками, з жартами.

Зачмихав автомобільчик. Думає собі: "Теж мені водії знайшлися. От хлоп'ята були водії — серйозні які, а як маневрувати вміли..."

— Чуєте, він гуде,— двигун працює! — зраділа білява дівчинка.— Зараз я вас покатаю.

— Та не вигадуй! Хіба він годиться для того? Ото пограємося — та й тільки,— обізвалося кілька дівчаток.

Інші, які придивлялися до всілякої техніки біля своїх старших братів чи батьків, заперечили їм:

— Це ще хороший автомобіль. Наче й справді двигун працює. Значить, поїде... О, чуєте?

Автомобіль тим часом ще дужче розсердився та ще дужче зачмихав.

— Ха-ха! Та подивіться, людоньки, ха-ха. Ви що, не бачите — у нього нема коліс. Ой, від сміху лусну...

Отакий гармидер підняли дівчатка. Тут автомобіль не витримав! Швиденько відчинив усі свої четверо дверцят, перехилився на один бік, тоді на другий — і висипав усіх своїх пасажирок на траву.

— Мала купа — дайте ще! — не переставали реготати дівчатка.

— Та ловіть, ловіть! Він тікає!

— Гляньте, який кумедний; підстрибує, як горобець на паркані...

Чув автомобіль голоси дівчаток і втікав від них щодуху. "Ні, ні, з такою компанією більше я не знаюся. Все їм хи-хи, нема того, щоб допомогти. Он я вже дверець закрити не можу, іржа доїдає". А тоді зажурився: "Що ж його робити далі?" Ішов та йшов, не вибираючи дороги, і забрів у дрімучу пущу.

ПРИГОДА ТРЕТЯ

Заблукав... Ну, та цим він не стурбувався. Адже ні їсти, ні пити йому не треба. Міг він іти на своїх лапках, куди забажає і скільки забажає.

Пробирався автомобільчик ледь видимою стежкою і вийшов... куди б ви думали? До хатки. Звичайну хату він би обминув мерщій, але це була хатка на курячих лапках.

— Хм... Дивина... Чи не рідня це моя далека? Такі лапки, як у мене. Тільки в неї дві, а в мене чотири. Треба з нею поговорити. Добрий день! Еге-гей!

— А ти спочатку скажи: "Хатко, хатко, стань до мене дверима, а до лісу вікнами",— відгукнулась стіна.

Повторив автомобіль ці слова, хатка до нього повернулась, відчинилась та й каже:

— Заходь до мене, братику, гостем будеш. Якраз моєї Баби Яги нема вдома, спокійно спочинеш. Та ще й борщем із м'ясом тебе пригощу. От я рада, що ти до мене зайшов. Думала я, що одна на всім світі і немає нікого рідного. Ніхто ж мене не провідував,— аж просльозилася хатка.

— Дякую тобі, але мені борщу не хочеться. Добре було б якогось мастила роздобути, щоб мене іржа не роз'їла...

— Та в мене тут ціла банка мастила стоїть у коморі. Підходь ближче, я тобі наллю.

Підбіг він, підставив свої боки. Хоч і незручно хатці, бо в неї ж рук немає, та вона

якось уже однією лапкою розквецяла мастило по всьому кузову.

— Досить, досить! Що це в тобі так загуркотіло? — стурбувався автомобіль.

— Ой, мабуть, посуд розсипався. Пробач, я до роботи не годжуся. Ти собі господаря пошукай. Служитимеш йому — і він за тобою доглядатиме,— співчутливо примовляла хатка.

— Та... Були колись у мене два славні хлопчики... А недавно дівчатка зустрілися. Та я не хочу дівчаток. Все їм хи-хи та ха-ха.

— Неправда! Он у мене хороша господиня. Вона пічку топить — мене гріє і їсти варить. Оце вікно пофарбувала недавно.

— У мене теж є пічка, але на ній варити їсти не можна, так що дівчаткам нема чого біля пічки робити. Ні, кращих господарів, ніж Сашко та Юрко, я собі не знайду. Отих хлопців і шукатиму.

— Ну, як знаєш, а мені з Бабою Ягою непогано. От тільки поріг розсипається і нема чим підбити. Баба Яга ніяк цвяшків дістати не може. Ти б не міг мені цвяхів роздобути? Ти ж тепер до людей зібрався...

— Звичайно, до людей. А до тебе я ще навідаюся, привезу, що ти просиш. Спасибі тобі, хатко на курячих лапках, що ти мене пожаліла.

— Я ж тобі як сестра, не забувай мене,— проскрипіла хатка і довго махала йому вслід віконницями.

ПРИГОДА ЧЕТВЕРТА

Кілька днів тинявся автомобіль по найближчих селах та містечках. Усе хлопців шукав. Але не знаходив, а ті, які траплялись, йому не подобались. То великі чистюлі, що і рук не хотіли бруднити. Де вже їм пилуку витерти чи обмити радіатор! То байдужі, що каталися на своїх дитячих велосипедах і нічого більше їх не цікавило. А раз натрапив на таких, що ледве не розібрали його на частини і не розтягли по дворах. А ще були одні, що хотіли зробити з нього іграшковий танк. Але й від них він утік. Хотілося йому веселих мандрів, затишного двору — де вже там воювати!

Заїрнув автомобіль в одне містечко, як завжди, надвечір, у сутінках, щоб на нього менше звертали увагу. І побачив він там невеликий магазин з вивіскою "Господарчі товари". На вітрині у широкій коробці лежало багато новеньких цвяхів.

— Це якраз те, що треба для хатки на курячих ніжках. Ану, зайду.

Мушу вам признатися, що автомобіль хоч і добре знав правила дорожнього руху, але законів і правил торгівлі не знав. Отож посунувся він прямісінько на вітрину, розбив скло та й взявся вигрібати цвяхи передньою лапою собі у багажник.

А тим часом у відділі міліції почулися голосні дзвінки: це спрацювала електронна сигналізація. Через п'ять хвилин на місце події прибула патрульна машина із озброєними міліціонерами.

Хотів автомобільчик утікати, вибрався у двір та й... зачаївся серед клумби, не знаючи, що ж йому тепер робити. А двір оточили, пустили собаку на пошуки слідів правопорушників. Нічого не знайшли, крім чудернацької машини, а в ній — купу цвяхів.

Повернулися міліціонери назад у своє відділення. Вони й автомобіль перевезли із собою — як речовий доказ. І вирішили, що злодії

встигли втекти. Слідчий оголосив директору магазину, що це були хулігани. Нічого вони не вкрали, тільки розбили вітрину, цвяхи сховали до машини, яку треба здати в металобрухт.

Ледве діждався ночі автомобіль і дременув із подвір'я металобрухтівського складу. Добре, що його там на замок не зачинили. Забрався він знову у дрімучий ліс, в самісіньку гущавину. Знайшов хатку на курячих лапках і витрусив перед нею цвяхи, які ще залишилися в щілинах під капотом.

— Вибач, хатинко, що мало тобі дісталось. Я взяв багато, але в мене їх забрали. Виявляється, я не так як слід зайшов у магазин, і ще щось неправильно зробив. Бач, у мене не було грошей. Ну, та хай їм грець. Не буду я більше по магазинах ходити, ледве живий звідти вирвався. От-от переплавили б мене на метал.

Слухала хатка та охкала:

— Дякую тобі дуже, що ти для мене пристарався. Ось я тобі ще мастила приберегла. Ану, підходь. Що ж ти далі робитимеш?

— Все-таки повернуся у свій старий двір. Може, знайдуться мої Сашко і Юрко.

— До побачення! Навідуйся до мене, братику. Я щоліта тебе виглядатиму.

Рушив автомобіль уздовж нової автостради, що вела до міста. Ішов віддалік, щоб менше на нього озиралися. Раз обходив довгу дощану огорожу, коли чує — наче знайомі голоси. Підходить — аж то Сашко і Юрко розмовляють!

— Бі-біп! — засигналив автомобіль.— Бі-бі-біп! Я тут! Вибігли хлоп'ята за ворота. От так зустріч — це ж їхній автомобіль на курячих лапках! Як він сюди потрапив? Розповів їм автомобіль про свої походеньки.

— А ми тут відпочиваємо в піонерському таборі. Скоро приїдуть наші мами і заберуть нас. Ти повернешся з нами додому?

— Обов'язково! Серед ночі проберуся в місто. Я ж оце до вас вертаюся, мені без вас так погано...

Невдовзі знову стояв у кутку широкого двору за великим білим будинком начебто нікому не потрібний поламаний автомобіль. Хлопчики пофарбували його в зелений колір. І взагалі, доглядали за ним, як і належить хорошим водіям. А він катав їх вечорами, таємно від усі по найближчих провулках і скверах.

Ніхто над автомобілем більше не насміхався. Його колиши пасажир-невдаха усіх попереджав:

— Ви краще не підходьте до тієї таратайки... Ой, перепрошу! машини. А то ще як понесе! Як підкине! З нею треба обережно.

— Аякже,— переморгувались Юрко і Сашко.— То справа серйозна, це тобі не те що сидіти на лавочці і цигарку палити.